

ten refunderes af staten. I Lejre Kommune modtog 5,9 pct. af borgerne kontanthjælp mod 13,5 pct. i Lolland Kommune i 2006. Det er også dyrt for Lolland Kommune, fordi staten kun refunderer 35/65 pct. af kontanthjælpen. (Kilde: Kommunale Nøgletal 2006 og 2007).

Hvis der indføres 100 pct. statsrefusion for alle overførselsindkomster, vil det skabe større økonomisk lighed mellem kommunerne. Det fremgår af svar på alm. del spørgsmål 8 i Kommunaludvalget, folketingsåret 2002-03, hvor der findes en kørsel på konsekvensen af 100 pct. statsrefusion for samtlige kommuner.

Folketinget har tidligere, den 24. november 2005, behandlet dette forslag, og her lød modargumenterne, at forslaget ville fratage kommunerne incitamentet til at få borgerne væk fra den passive ydelse.

Enhedslisten synes, det er vigtigt, at man i den forbindelse kan henvise til folkepensionister, som nyder bevågenhed og omsorg i kommunerne, selv om kommunerne får 100 pct. refusion af udgifter til folkepension. Der vil altid være en økonomisk vinding ved at få borgere i beskæftigelse, fordi det giver større skatteindtægter og mindre sociale udgifter, som ellers ofte følger med syge, fattige og udstødte borgere.

Refusioner under 100 pct., altså hvor kommunerne er medfinansierende, er et velegnet styringsredskab, når kommunerne har mulighed for at variere standard og effektivitet. Når der er mulighed for et frit (og politisk) valg, er der fornuft i, at kompetence og økonomisk ansvar følges ad. Men EL's synspunkt er netop, at overførselsindkomster eller beskæftigelse ikke er en valgmulighed i dag.

Dels har kommunerne pligt til at sikre borgerne et forsørgelsesgrundlag, dels ligger der præcise regler for, under hvilke betingelser den ene eller anden ydelse kan komme på tale. Der er således ikke grundlag for variation. Tværtimod ser vi jo, at op imod halvdel af afgørelser, som indklages for de sociale nævn, faktisk omgøres. Dels må man konstatere, at kommunernes mulighed for at sætte aktivitet i gang, der kan fremme lokal beskæftigelse på ordinære eller beskyttede betingelser, er blevet stærkt begrænset af Folketingets beslutning om skattestop og skattefrysning såvel i kommunale institutioner/virksomheder som i private virksomheder, dels er der en meget striks fortolkning af kommunalfuldmagten.

Forslagsstillerne tvivler derfor på, at der reelt er mulighed for, at kommunerne kan variere standard og effektivitet, og at kommunerne kan siges at have en kompetence, som skulle begrunde, at de også skal have et økonomisk ansvar.

Hvad angår finansieringen af forslaget, ser forslagsstillerne forslaget som et helt grundlæggende og nødvendigt element i en reform af udligningssystemet. De objektive kriterier for udgiftsbehovene er ikke i stand til at opfange de meget store udgifter, som visse kommuner har til overførselsindkomsterne.

Isoleret set vil forslaget indebære en øget statsudgift på mindst 23 mia. kr., jf. alm. del svar på spørgsmål 8, folketingsåret 2002-03, som rummer mulighed for nedsættelsen af de kommunale skatteprocenter. Det vil flytte beskatningen fra den flade kommuneskat til den progressive statskat, hvilket vil fremme ligheden mellem skatteborgerne.

Forslaget er altså lighedsskabende både ved sin udgift og ved sin finansiering.

Skriftlig fremsættelse

Line Barfod (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om 100 pct. statsrefusion af alle overførselsindkomster.

(Beslutningsforslag nr. B 167).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.